

nog hieronder) refereert hij zich aan de Heeren, „ik heeft al wel veel mijn best gedaan”. Maar dan komt een post: „Betaalt aan den waard van het Witte Kruis op Martinique voor tractieren den generaal en intendant secretaris om haerluy ons vrienden te maecken 6-2-0”. En op Guadeloupe 11 April: „Voor tractieren des gemelden gouverneurs twee zoons met Engelsche Eeal (ale) om haar te (ver)zoeken, dat zij zouden spreken met haar vader (om) Isnard te laten arresteeren”¹⁾. Met deze spieringjes had hij toch den kabeljauw niet gevangen!

Deze gouverneur, Dupoyet, was wel genegen de inning der compagniesgelden te bevorderen, maar, omdat ze bij verboden handel hadden gediend, vond hij het gevaarlijk de zaak in rechte te brengen. Ook had hij zich verbaasd, dat Lindesay zoo groote credieten had verstrekt, waardoor hij bovendien de eilanders had gesterkt in hun ongehoorzaamheid aan den koning. Echter meende hij, dat de Comp. nog wel iets zou los krijgen, zoo zij hier een agent had van gezond verstand en zachtzinnig, die de kooplui niet voor schelmen tracteerde zooals sieur Philips had gedaan en ook niet met zulke „imprudencie in zijn discours” als hij. Hij gaf ten slotte den raad, dat de Comp. van den graaf van Maurepas, verlof zou vragen om een Nederlander tot regeling der zaken te zenden, want de koning had nu eenmaal op zware straffen allen handel door vreemdelingen verboden. „Ick wenschte mijnheer”, eindigde de hoffelijke man zijn brief, „eenige andere occasie te vinden om UE. dienst te doen”²⁾.

De dood van Lord Londonderry³⁾, die Lindesay niet had willen uitleveren, bracht hem nog bovendien gewin, overmits zijn prov. opvolger, lt. generaal William Matthew, als Lindesay's goede vriend bekend stond en zelfs als pater had willen staan over een kind van zijn dochter, die op St. Christoffel bevallen was. Trouwens de gansche familie bezocht hem daar dagelijks. De afstand was er kort genoeg voor⁴⁾.

Bewindhebbers gingen, als zoo vaak, op den goeden raad niet in en, in plaats van een bekwaam en vertrouwd persoon uit patria te zenden, lieten zij het aan Raecx over er een in eigen omgeving te zoeken. Deze vond toen den heer Theodorus Godet bereid om

¹⁾ *Onkostenrekening van Johan Philips op de eilanden Martanica, Guadeloup om den schuld der Ed. Comp. te effenen*, port. 3 fol. 545, 546.

²⁾ Dupoyet aan Raecx d.d. Guadeloupe 20 Mei 1729, port. no. 3 fol. 543. Jean Frédéric Phélippeaux, graaf van Maurepas, sinds 1715 minister o.a. van marine en de koloniën.

³⁾ *Boven* blz. 528 noot 2 op 12 Sept. 1729. Raecx in een brief van 6 Oct. 1729, port. no. 3 fol. 579v zegt bij vergissing 23.

⁴⁾ Raecx aan X 22 Nov. 1729, port. no. 3 fol. 590r.